

عنوان مقاله:

بررسی فقهی جواز همکاری با حکومت های جور در موارد وجود مصلحت

محل انتشار:

دوفصلنامه مطالعات فقه امامیه، دوره 1402، شماره 1 (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 26

نویسنده:

جعفر یوسفی - استادیار و عضو هیات علمی مجتمع آموزش عالی فقه

خلاصه مقاله:

نیاز به حکومت در هر جامعه ای اعم از دینی و سکولار غنی از استدلال بوده و از بدیهیات است، نقش حکومت ها در صلاح و فساد جوامع و انسان ها نقشی بی بدیل است که به نوعت این حکومت ها گره خورده، اسلام به عنوان دین کامل با طعمه انگاری حکومت به شدت مخالفت کرده و آن را امانتی سترگ الهی معرفی می کند که تنها به انسان هایی که دارای اهلیت کامل برای حمل این امانت هستند سپرده می شود که در راس واجدان اهلیت انسان های معصوم و خبیر قرار گرفته اند و در فرض عدم حضور آنان، به ترتیب در اختیار شبیه ترین ها از لحاظ علم و صیانت نفس قرار می گیرد، فاقدان شرایط اهلیت می بایست از این میدان فاصله بگیرند و حق تصرف در آن را ندارند، و در فرض عهده داری، به عناوینی چون «طاغوت» «و اولیاء من دون الله» «و انداد» متصف می شوند، برای آحاد مردم نیز هرگونه همکاری با این قبیل حکومت ها که منشا همه نوع فساد ظلم و تباهی اند حرمت ذاتی دارد، مواردی نیز از این حرمت استثناء شده که مورد تقیه و ضرورت پیشتر مورد کاوش فقهی قرار گرفت، مورد دیگر که گفته می شود از این حرمت استثناء شده وجود مطلق مصلحت در این همکاری است که داری ابعاد مختلف است، اصل این استثناء و حدودو ثغور آن در این مقاله بررسی می شود و اثبات خواهیم کرد که مطلق مصلحت مجوز همکاری با این حکومت ها نبوده و برای همکاری لازم است عناوینی چون: اذن خاص و عام، تقیه، و ضرورت صدق نماید.

کلمات کلیدی:

حکومت، حکومت جور، حرمت همکاری، همکاری، مصلحت

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1785428>

